

μά ανακατοούρα, μά επανάστασις, Ένα χάος! Εύτυχώς συνήλθα γρήγορα.

***

Μιά ανοιξιάτικη μέρα, άραγμένος στο Κερασίον και Ξαπλωμένος σε μία πάννη ναυτική πολυθρόνα, διάβαζα μία συλλογή διηγήματα τις έντελης άγνώστου μου τότε Κερκυραίας λογίας κυρίας Ειρήνης Δεντρονδού. Όσο προχωρούσα, τόσο περισσότερο ή στενοχωρία μου αύξαινε, που σιγά—σιγά άρχισε να με κυριεύη άγανάκτησι. Δίνο λοιπόν, όλος διόλου αυθόρμητα, μία στο βιβλίο και τώ πετάω στη θάλασσα. Κάποιος συνάδελφος μου έβρινε την ώρα γιγναιζόταν στη σκοποβολή. Δηλαδή είχε ρίξει έναν τενεκέ του πετρελαίου στη θάλασσα και με τώ πιστόλι του πέλεμπεσε να τώ κάνει όσο τώ δυνατόν περισσότερες τρέτες. Μόλις όμως είδε τώ βιβλίο να έπιπλή, διηθύνε εκεί τις σφαίρες του. Κι' έγω στην άγανάκτησί μου τώ φώναξα :

— Βάρτον, βάρτον, γιατί τώ άξίζει!

Είπε μία σαρηνή που έχω μεταφέρει, κάπως άλλαγμένη, και στο έργο μου «Μελετημάς».

Λοιπόν την ήμερα άρχίζεις πού μιλούσαμε με τώ Μαβίλη, κάτω από τώ βούλα, για τόν Παλαμα, πέρασε μία κυρία και χαρέτση τόν ποιητή και τή συντροφιά του. Ό ποιητής διακόπτει τή φιλολογική κουβέντα και με ρωτάει :

— Την γνωρίζετε αυτή την κυρία που πέρασε ;

— Όχι.

— Είπε ή κυρία Ειρήνη Δεντρονδού. Πρέπει να τή γνωρίσετε, άξίζει. Γράφει πάρα πολύ ώραία!

Τόν ρωτάω μήπως κοροϊδεύει. Μά κάθε άλλο. Σε όλο του τώ είναι ζωγραφίζον ή μεγάλη του εκτίμησι για την κυρία που πέρασε.

Τότε έγω άρχίζω να συνεχίζομαι από τώ χάος που με είχε πόνι ρίξει, βλέπω φώς μπροστά μου, σε μία στιγμή αντιλαμβάνομαι όλα και τότε με μιά άλλάξω και δέν είμαι πειά ό νεαρός λογιτέχνης που σέβεται τούς παλαιότερους, μά ό Αθηναίος μόρτης, ό πολύ τζαιδεμένος ναυτικός. Τού λέω λοιπόν με ένα ύφος δήθεν μεγάλου θαυμασμού :

— Γιατί όλοι οι Έλτανήσιοι γράφουν πάντα τόσο ώραία; Μπορείτε έσείς να μου τώ εξηγήσετε;

Και μου άπανταί άμέσως—άμέσως σοβαρότατα και σχεδόν στην καθαρεύουσα :

— Αυτό οφείλεται στην τελεία γνώσι που έχουν της 'Ιταλικής και της 'Ισπανικής φιλολογίας!

Μά τόν άγον 'Ιάκωβον της Κομποστέλλας, αυτή τή στιγμή είχε συμπληρωθεί τώ πάν. Για μένα ό Μαβίλης έμνε βέβαια πάντα ό εμπνευσμένος ποιητής. Μά ό Λόγιος; Τόν Λόγιο τόν ρωτάσαμε ό μεγάλος του τοπιασμός. Πάντα γι' αυτόν ό Έλτανήσιος θά ήταν καλύτερος από τόν άνθρωπο τής άλλης 'Ελλάδας, καθώς και ό Κερκυραίος καλύτερος από κάθε άλλο Έλτανήσιο. Μά μπροστά τόν Ξένο, πάντα θά ήπεριξε ό Έλληνας. Έτσι εξηγείται έσως και ό μεγάλος του πατριωτισμός. 'Η Κερκυρα, ή Έπτάνησος και ή 'Ελλάδα. Γι' αυτήν έδωσε και τή ζωή του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τό 127' μέρος.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΛΛΟΥ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Στην Κίνα οι γονείς δείχνουν μεγάλη χαρά όμα τούς γεννηθεί άγόρι, ενώ άπεναντίας δέχονται με κλάμματα τή γέννησι τών κοριτσιών, τήν όποία θεωρούν... άπαισιο οϊωνό!

Όταν περάσει ένας μήνας από τόν τοκετό, ό πατέρας και ή μητέρα έτοιμάζονται για τήν τελετή τής κουράς, ή όποία αντίστοιχη πρós τώ δικό μας βάπτισμα.

Κατά τήν ώρισμένη λοιπόν ήμερα προσκαλούνται σε τραπέζι όλοι οι γέροι και ή γοηές που συγγενεύουν με τήν οικογένεια τού βρέφους και εκλέγονται μεταξύ αυτών τρεις γέροι και τρεις γοηές για να προσφέρουν θυσία στους θεούς.

Η θυσία αυτή συνίσταται σε χοιριδιά, κόττες, άλλα πουλερικά και λιβάνι, τά όποια καίονται πρós τιμήν τών θεοτήτων, ή όποιες θά προστατεύσουν τώ μωρό.

Μετά ταύτα ή τρεις γερόντισσες άνασκουμπώνονται, παίρνουν ένα ψαλλίδι και κουρεύουν τώ μωρό. Κατόπιν προχωρούν οι τρεις γέροι συνοδευόμενοι κι' από τας συζύγους τών και προτείουν για τώ παιδί ένα όνομα. Κατά κανόνα δέ προτιμούν τώ όνομα τού άγίου, κατά τήν επέτειο τού όποιου έτυχε να γεννηθή τώ παιδί.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΙΤΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΣΕ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Τού G. GIUSTI)

Γιά λίγο ή μαύρη μου καρδιά έχάρηκε σιά σου, για λίγο, όϊμένα, έξοστατικός έμπρός στην άμορφιά σου έννοιωσα μέσα τήν ψυχή πάλι να Ξαστερώση σαν ουρανός άνέφελος κι' ή θλίψη να έλαφρώση.

Πόσους οδράνιους λογισμούς άνοιζανε σε μένα, ώ αγαπητή μου, τά φιλιά πουΐεις σε με δοσιμένα, και σιωπηλά πόσες φορές πάλι άρχισα ό καϊμένος να κλαίω από τότε π' από σε βρισκομαι χωρισμένος.

Άλλ' άν ή τύχη μου ή σκληρή σε χώρισε από μένα, στο φίλο σου τόν ποθητό που λιώνει έδώ στα Ξένα και που ή ψυχή δέν του γελάει άφότον πειά δέν σ' έχει, γυναίκα πολυπόθητη, ό λογισμός σου άς τρέχει.

Θ' άλλώνω έμπρός τά χέρια μου για να τόν άπαντήσω, χαρούμενη είδησι άρεστή σαν γάτα ν' άρροιζήσω, κι' από τόν ίδιο δρόμο πειά δέ νάχρονται σε σένα ό πόθοι κι' ή έλπίδες μου, τά δάκρυα τά χιμμένα.

Ω, πάντα, φως μου, αισθάνομαι τήν τριφερή σου άγκάλη, στα στήθια σου μου φαίνεται πως βάνω τώ κεφάλι και τή φωνή σου έγω άγροικώ που μ' έχει εστιχρισμένο

και καθώς τ' άνθη ή μέλισσα τά χείλη (σου βυζαίνο.

Τότες ό νοός μου χύνεται, πετάει όλο— (γυρά σου 'Α, πράγμα πώ ώραϊότερο από τήν άμορφιά σου, δέν έχω έλπίδα έδώ στη γή άλλο να έ— (δω μπροστά μου, υ' εκείά τά πρώτα μας φιλιά σ' άφησα (τήν καρδιά μου...

ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Τού ΡΕΓΑΛΔΙ)

Τή λαύρα ποΐχουν οι άγγελαι, τήν ειωδιά που χύνει τ' ώραίο τριαντάφυλλο γλυκά στης νύχτας τή γαλήνη.

Κι' όλη τήν αναγάλλιασι ποΐδωσε ό Θεός στην πλάσι άς μπόρσει μία φορά για σε τώ χέρι μου να μωση!

Και μ' όλα τούτα δώ για σε να πλέξω ένα στεφάνι που εύλογημένο, λαμπερό στα κάλλη σου να πιάνη.

Τ' άγγελισό σου μέτωπο με κεινο να στολίσω,

βασίλισσά μου, κι' άγρυπνος όπου πατείς να ζήσω.

Κι' από τή λάμψη ώραϊός κι' έγω ποΐχει τώ πρόσωπό σου, ήθελα, άγάτης μάρτυρας, νεκρός να πέσω έμπρός σου.

ΣΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΜΟΥ

(Τού ΜΟΝΤΙ)

Όσο θωρώ τ' όλόλαμπρο πανί ζωγραφισμένο, τόσο μ' άνάβει ό καϊμός κι' άπ' τήν εικόνα σαν τρελλός άγκάλιασμα προσμένο.

Και τρέχω άνοιγοντας σ' αυτή τήν ξερημή μου άγκάλη, αλλά τά χείλη έχει κλειστά και λές μου λέει με τή μαμά: — Κύττα τά ώραϊα μου κάλλη!

Παιδί μου, ουρανοστόλιστη μου φαίνεται ή μορφή σου, κι' άλλη δέν βρισκαται στη γή εικόνα τόσο θαυμαστή, όμοια με τή δική σου.

Μόνο μία εικόνα έγω θωρώ ά— (κόμη λαμπροτέρα : κεινη που χάραξε ή στοργή μέσ' στην καρδιά τήν τριφε— (ρη

τώ δόλιου σου πατέρα! (Μεταφράσεις ΕΛΙΣΑΒΕΤΙΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΥ)